

V odvolání stěžují si obžalovaní právem, že zařazení jejich do trestního pracovního oddílu není zákonem odůvodněno. Jest jisto, že zákon ze dne 18. března 1921 č. 129 sb. z. a n. neplatil v době spáchání trestného činu dne 3. února 1921 a že upravuje v prvním odstavci § 1 výrok o trestu při budoucím odsouzení pro zločin podle zákona o válečné lichvě neb podle zákona o stíhání podloudného vývozu předmětů potřeby do ciziny, tedy trest sám, a nikoliv jenom formu odsuzujícího výroku. Pak ovšem, poněvadž jest tento zákon přísnější, nežli zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., platí všeobecná zásada materiálního práva trestního, která došla výrazu již ve článku IX. uvoz. zák. k tr. zák., že zákon ze dne 18. března 1921, čís. 129 sb. z. a n. nepůsobí zpět, že ho tedy nelze použítí pro výrok o trestu při odsouzení, které nastalo sice, když již zákon nabyl působnosti, vztahuje se však na čin, který byl spáchán před jeho působností, pokud zákon sám neobsahuje zvláštního ustanovení, že se vztahuje i na činy, spáchané před jeho působností. Právě zmíněný zákon takového ustanovení neobsahuje, a nelze ho proto použítí na čin obžalovaných, který byl spáchán dne 3. února 1921, což jest ostatně i ve shodě s §em 4. zák. ze dne 13. března 1919 čís. 139 sb. z. a n., kterýž ustanovuje, že, pokud v zákoně nic jiného není stanoveno, počíná se jeho účinnost 30 dní po vyhlášení. I v tomto ustanovení jest obsažena zásada, že zákony nepůsobí nazpět, pokud neobsahují o tom zvláštního ustanovení. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje i § 8 zák. ze dne 18. března 1921 čís. 129 sb. z. a n., který má patrně na mysli právě přechodnou dobu a mluví všeobecně o osobách odsouzených pro trestné činy, pro které lze podle § 1 právě zmíněného zákona uznati na zařazení do trestního pracovního oddílu, a nařizuje, aby i těchto osob vůbec, tudíž bez ohledu na to, byli-li odsouzeni již před platností tohoto zákona anebo teprve nyní za jeho platnosti, při výkonu trestu na svobodě bylo užito, pokud možno, k provádění prací uvedených v § 3 tohoto zákona. Podle tohoto ustanovení mohou tedy i osoby, u nichž nebylo vysloveno zařadění do trestního pracovního oddílu, vykonávat tyto práce, a bude tomu tak též u obžalovaných.

Čís. 504.

Ke skutkové podstatě zločinu vyhnání plodu postačuje, byl-li plod v době zásahu živý, třebaš nebyl způsobilým, by se z něho vyvinulo dítě schopné k životu.

(Rozh. ze dne 7. července 1921, Kr II 66/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 20. prosince 1920, jímž byla obžalovaná podle § 259 čís. 3 tr. ř. osvobozena od obžaloby pro zločin podle § 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věť soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Soud první stolice sprostil obžalovanou z obžaloby pro zločin vyhnání plodu, poněvadž nevzal za prokázáno, že by obžalovaná byla bý-

vala obtěžkala »plodem k životu schopným«, plodem »řádným, k vyvínutí k životu schopného dítěte vhodným«. Právem napadá státní zastupitelství správnost výroku osvobozujícího z důvodu §u 281 čís. 9 a) tr. ř. Ovšem předpokládá § 144 tr. zák. ku skutkové podstatě zločinu, by tu byl plod živý. Není-li ho tu, pak chybí způsobilý předmět zločinu §u 144 tr. zák., jenž vyžaduje umrtvení plodu jako následek zločinného zasažení. Toho však soud nalézací nevyloučil, vyloučiv toliko, že by tu byl býval plod ku životu nebo k vyvínutí k životu schopného dítěte způsobilý. Plod takový může však býti v době potratu živým, pouze další jeho vývoj k extrauterálnímu životu dítěte jest ohrožen. Proto právně mylný jest na dosavadním skutkovém podkladě vynesení výrok, že tu nebylo vůbec způsobilého předmětu zažalovaného zločinu, a právní stanovisko rozsudku, že zjištěné jednání obžalované mělo toliko ráz zločinu putativního.

Čís. 505.

Pod pojem podvodu nelze podřaditi šálivé jednání, třebaž z něho nastala škoda, není-li prokázán úmysl, poškoditi někoho.

(Rozh. ze dne 9. července 1921, Kr I 931/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 20. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění. Nalézací soud vyslovuje sice, že zlý úmysl obžalovaného při jeho jednání jest prokázán, avšak z důvodů ve směru tomto uvedených nelze spolehlivě seznati a rozsudek ani jinak dostatečně nezjišťuje, zda obžalovaný měl v době spáchání činu úmysl potřebný dle §u 197 tr. zák., by někdo, zde vojenský erár, na svém majetku škodu utrpěl. A přece závisí posouzení toho, vyčerpává-li jednání obžalovaného skutkovou povahu podvodu, v první řadě na otázce, zda směřoval úmysl obžalovaného k tomu, by někomu škodu způsobil. Jen v případě kladné odpovědi na tuto otázku přišly by ostatní znaky podvodu v úvahu. Předsevezme-li proto pachatel nějaké šálivé jednání bez prokazatelného úmyslu, škoditi, nedovoluje možnost škody nastalé bez tohoto úmyslu ještě, by jeho jednání se podřadilo pod pojem podvodu. Úmysl škoditi může arci vycházeti nepřímou na jevo z úmyslu pachatele, zjednati si prospěch na újmu někoho druhého. Takovýto závěr vylučuje však v tomto případě zjištění soudu, že peníze, získané závadnou manipulací, plynuly do fondu ku zlepšení stravy mužstva čs. dělostřelecké baterie X., že jich bylo k tomuto účelu též použito a že obžalovaný z toho sám neměl osobně žádného prospěchu. Jinakých pak skutečností, jež by nasvědčovaly zmíněnému úmyslu, rozsudek nezjišťuje, ba není z něho ani patrné, byl-li si obžalovaný vůbec vědom, že poškozujícím vojenský erár, když peníze bylo použito ku zlepšení stravy mužstva, v kteréžto příčině velitel baterie sám seznal, že přilepšení bylo tehda třeba, ježto